

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 279/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti A., s. r. o., H, zastúpenej advokátkou JUDr. O. Š., Advokátska kancelária, H., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 38 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 8. decembra 2009 v konaní sp. zn. 3 S 86/2008 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. marca 2011 v konaní sp. zn. 3 Sžo 83/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti A., s. r. o., o d m i e t a.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. mája 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti A., s. r. o., H. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi zaručeného čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv

a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na verejné prerokovanie veci v prítomnosti sťažovateľa s možnosťou vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 S 86/2008-37 z 8. decembra 2009 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 15. marca 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžo 83/2010.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ 14. mája 2007 na predpísanom tlačive požiadal podľa príslušných nariadení Rady (ES), ale aj podľa nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 81/2007 Z. z. o podmienkach poskytovania podpory v poľnohospodárstve formou jednotnej platby na plochu (ďalej len „nariadenie č. 81/2007 Z. z.“) a podľa nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 159/2007 Z. z. o podmienkach poskytovania podpory v poľnohospodárstve formou doplnkových národných priamych platieb v rastlinnej výrobe P., B. (ďalej len „platobná agentúra“), o jednotnú platbu na plochu o výmere 256,05 ha a o podporu plodín na ornej pôde o výmere 3,20 ha na rok 2007, pričom súčasťou jeho žiadosti bola aj žiadosť o vyrovnávací príspevok na znevýhodnené oblasti na rok 2007.

Platobná agentúra rozhodnutím č. 500/1681/14457/2007 z 29. novembra 2007 rozhodla o neposkytnutí jednotnej platby na plochu a o podpore plodín na ornej pôde v sume 5 563,70 Sk. Nevyhovujúci výrok odôvodnila naddeklaráciou výmery, na ktorú bola požadovaná jednotná platba na plochu, a to o 66,21 ha, čo predstavuje 34,88 %.

Sťažovateľ v podanom odvolaní namietal všeobecnosť odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia, ako aj absenciu dôvodov nevyhovujúceho rozhodnutia. Zdôraznil, že deklarované plochy *„boli v plnom rozsahu a kvalite ošetrované. Vaším pracovníkom sme doložili záznamy o vykonaní týchto prác. Rozdiel 66,21 ha je pre nás nepochopiteľný. Vaši pracovníci pri návšteve u nás vykazovali rozdiel 42,37 ha. Ako nás informovali, nikto netvrdil, že tieto plochy obrobil. Ani za našej prítomnosti zástupca spornej strany to netvrdil, hovoril len, že oni majú na tieto plochy nájomnú zmluvu. O tom sme nevedeli, ale to nie je dôvod na nepriznanie platby nám. Je pravda, že sme dňa 14.11.2007 podpísali*

záznam-zápis, ale tento nebol úplne vypísaný a nebol nám následne zaslaný, preto nevieme v čom je spor. Ak by niekto tvrdil, že tieto sporné plochy obrobil, malo to byť v zápise uvedené a mal by to podpísať, aby mohol byť za toto stíhaný. Z uvedených dôvodov žiadame, aby nám bola priznaná Jednotná platba na plochu za 256,05 ha.“.

Ministerstvo pôdohospodárstva Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo pôdohospodárstva“) rozhodnutím č. 2326/2008 z 21. februára 2008 odvolanie sťažovateľa zamietlo a napadnuté prvostupňové rozhodnutie platobnej agentúry potvrdilo. Zistilo, že „*platobná agentúra po krížových kontrolách 2. augusta 2007 zaslala účastníkovi konania oznámenie o nezrovnalostiach vo výmerách... V oznámení mal účastník konania možnosť do 10 dní odo dňa doručenia upraviť prípadne potvrdiť výmeru v špecifikácii nezrovnalostí, ktorú deklaroval v žiadosti. Účastník konania na zaslané oznámenie reagoval a upravenú špecifikáciu nezrovnalostí 22. augusta 2007 predložil... v špecifikácii nezrovnalostí na všetkých dieloch, na ktorých mu bola zistená nezrovnalosť potvrdil pôvodnú výmeru, ktorú deklaroval v žiadosti. Z uvedeného dôvodu sa uskutočnila 13. novembra 2007 KNM, ktorá zistila, že v roku 2007 sporné diely... deklarovala okrem účastníka konania aj spoločnosť B. s. r. o., pričom ani jedna strana nevedela preukázať relevantnými dôkazmi užívanie sporných dielov. Z uvedených dôvodov nemohla kontrolná skupina (KS) jednoznačne určiť užívateľa sporných dielov, preto bola na týchto dieloch obidvom dotknutým stranám stanovená výmera 0,00 ha. Na základe uvedeného vznikla účastníkovi konania nadmerná výmera... vo výške 66,21 ha.“.*

Podľa názoru ministerstva pôdohospodárstva „*platobná agentúra vydaním napadnutého rozhodnutia postupovala správne. Pri vydávaní napadnutého rozhodnutia... vychádzala z výsledkov krížových kontrol a KNM. Za účastníka konania sa KNM zúčastnil konateľ spoločnosti Ing. J. D., ktorý správu z KNM podpísal a priložil aj svoje vyjadrenie formou stanoviska k rozdielom vo výmerách. V priloženom stanovisku sa účastník konania vyjadril, že síce platnú nájomnú zmluvu na sporné diely nemá, ale aj napriek tomu ich v roku 2007 užíval... V závere tohto stanoviska sám účastník konania navrhuje, aby do vyriešenia sporu o užívaní predmetných pozemkov nebola ani jednej strane na sporné diely poskytnutá podpora.“.*

Ministerstvo pôdohospodárstva vyhodnotilo tvrdenie sťažovateľa, že nepozná dôvody napadnutého rozhodnutia, ako neopodstatnené, „lebo dôvody krátenia platby vyplynuli zo zistení z uskutočnenej KNM, čo je uvedené v špecifikácii platieb, ktorá je súčasťou napadnutého rozhodnutia“. Pokiaľ išlo o rozdiely medzi naddeklaráciou uvedenou pracovníkmi platobnej agentúry počas konania a naddeklaráciou uvedenou v prvostupňovom rozhodnutí, ministerstvo pôdohospodárstva poukázalo na skutočnosť, že „*platobná agentúra k uvedenej námietke v doplnenom konaní konštatuje, že zistený rozdiel – nadmerná výmera vo výške 66,21 ha vyplynula zo zistení z uskutočnenej KNM po spočítaní deklarovaných výmer sporných dielov, na ktorých bola obom sporným stranám priznaná nulová výmera*“.

Ministerstvo pôdohospodárstva ďalej zdôraznilo, že „*sám účastník konania v odvolaní priznáva, že správu z KNM podpísal. Z toho vyplýva, že ak podľa tvrdenia účastníka konania správa z KNM nebola úplne vypísaná, nemal ju ako štatutárny orgán zastupujúci právnickú osobu podpisovať, lebo v opačnom prípade musí niesť všetky vzniknuté následky*“. Sťažovateľ taktiež „*nevyužil možnosť uvedení (predtlačení) v samotnej správe z KNM v časti E, kde sa pod poznámkami osoby poskytujúcej informácie za žiadateľa nachádza informácia či žiadateľ chce, aby mu bola dodatočne zaslaná kópia správy z KNM. Z uvedeného vyplýva, že účastník konania si pred podpísaním správy pozorne neprečítal to, čo je v správe predtlačené*“.

Proti rozhodnutiu ministerstva pôdohospodárstva podal sťažovateľ žalobu podľa druhej hlavy piatej časti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). V nej namietal, že dotknuté správne orgány sa nezaoberali jeho žiadosťou o vyrovnávací príspevok na znevýhodnené oblasti na rok 2007. Ďalej uviedol, že súčasťou jeho žiadosti o platby bol „*Zoznam poľnohospodárskych pozemkov*“, ktorý „*žalobcovi zaslal Pôdohospodárska platobná agentúra a kde aj ona samotná potvrdila celkovú výmeru dielov užívaných a obhospodávaných/užívaných žalobcov, t. j. dielov: 4701/1, 4804/1, 5803/1, vyjmúc diel 5901/1, ktorý doplnil žalobca v rozsahu skutočne užívanej a obhospodárenej výmery tohto dielu, t. j. 28,48 ha a ktorého obhospodárenie, tak, ako aj všetkých vyššie uvedených dielov preukázal príkazmi na prácu a výkaz práce..., ktoré tvorili prílohu jeho listu zo dňa 15.11.2007 (stanovisko*

k rozdielom vo výmeroch)“. Sťažovateľ kritizoval, že „v špecifikácii nezrovnalostí zo dňa 02.08.2007... platobná agentúra neuviedla dôvod, na základe ktorého žalobca nemá nárok na požadované dotácie, takže žalobca nevedel a nemohol vedieť, že o dotáciu na tie isté diely sa uchádza iný subjekt, keďže tieto diely preukázateľne obhospodáril... a ktoré diely a ich výmery obhospodávané a užívané žalobcom potvrdila aj... platobná agentúra“. Napokon sťažovateľ s poukazom na čl. 28 bod 2 nariadenia Komisie (ES) č. 796/2004, ktoré ustanovuje podrobné pravidlá na uplatňovanie krížového plnenia, modulácie a integrovaného správneho a kontrolného systému uvedeného v nariadení Rady (ES) č. 1782/2003, ktorým sa ustanovujú spoločné pravidlá pre režimy priamej podpory v rámci spoločnej poľnohospodárskej politiky a ktorým sa zavádzajú niektoré režimy podpory pre poľnohospodárov (ďalej len „nariadenie Komisie č. 796/2004“), označil za účelové tvrdenie ministerstva pôdohospodárstva, že správu z kontroly na mieste „nedostal preto, že o to nepožiadala“.

Krajský súd rozsudkom č. k. 3 S 86/2008-37 z 8. decembra 2009 sťažovateľovu žalobu zamietol. Po preskúmaní vyžiadaného administratívneho spisu dospel k záveru, že „žalovaný sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, ktoré uviedol vo svojom odvolaní. Súd sa stotožnil s právnym záverom žalovaného, že správny orgán prvého stupňa vychádzal pri vydávaní svojho rozhodnutia z výsledkov krížových kontrol a kontrol na mieste. Kontrolou na mieste dňa 13.11.2007 sa zistil rozdiel – nadmerná výmera vo výške 66,21 ha sporné diely Č. 4701/1, 4804/1, 5803/1 a 5901/1. Tieto diely deklarovala aj spoločnosť B. spol. s r. o. Ani jedna spoločnosť nevedela preukázať vlastníctvo alebo nájom k uvedeným dielom. Výmera 66,21 ha predstavuje 34,88% výmery a preto žalobcovi nevznikol nárok na dotácie v zmysle článku 138 nariadenia Komisie ES č. 1973/2007.“.

V odvolaní proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ namietal nesprávne obsadenie senátu krajského súdu, pretože „predsedníčkou senátu na pojednávaní konanom dňa 8.12.2009 bola JUDr. D. F. ..., napadnutý rozsudok deklaruje senát, kde je predsedníčkou JUDr. V. Š.“. Podľa sťažovateľa tvrdenie krajského súdu, že ministerstvo pôdohospodárstva sa vysporiadalo so všetkými námietkami sťažovateľa, „nezodpovedá skutkovému stavu. Žalobca vo svojom odvolaní (zo dňa 27.12.2007) nemal možnosť čokoľvek namietat“.

pretože odvolaním napadnuté rozhodnutie... platobnej agentúry... neobsahovalo odôvodnenie, ktorým by bol zrejme, jasne a zrozumiteľne odôvodnený dôvod – t. j. naddeklarácia. Prvostupňový správny orgán sa neriadil ust. § 47 ods. 3 zák. č. 71/1967 Zb.... Dôvod tejto naddeklarácie bol zdôvodnený až žalovaným v jeho rozhodnutí, ktorého preskúmania sa žalobca domáha.“. K záveru krajského súdu, podľa ktorého nebolo možné v konaní jednoznačne určiť užívateľa sporných dielov, sťažovateľ uviedol, že „kontrolná skupina to nemohla určiť preto, že ju to ani nezaujímal. Vôbec sa nezaoberala tým, kto sporné diely skutočne obhospodáril tak, ako to vyplýva z bodu 67 Nariadenia komisie (ES) č. 796/2004...“. Sťažovateľ tiež namietal nedoručenie kópie správy z kontroly na mieste, pričom podľa jeho názoru, „ak by kontrolná skupina konajúca podľa Správneho poriadku postupovala podľa jeho § 3, dospela by k nespochybniteľnému skutkovému stavu svedčiacemu o tom, kto skutočne sporné diely obrobil“. Správne orgány sa nevysporiadali s listom sťažovateľa z 15. novembra 2007 adresovaným platobnej agentúre, a teda „ide o také porušenia procesných práv, ktoré mali vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí správnych orgánov a z ktorými sa nevysporiadal ani prvostupňový súd“.

Najvyšší súd rozsudkom z 15. marca 2011 v konaní sp. zn. 3 Sžo 83/2010 odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil, keď dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie ministerstva pôdohospodárstva požiadavkám vyplývajúcim z ustanovení zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) „zodpovedá. Žalovaný pochybenie prvostupňového správneho orgánu napravil tým, že podrobnejšie rozviedol závery, pre ktoré žalobcovi podporu na jednotnú platbu na plochu neposkytol... a reaguje v ňom tiež na námietky žalobcu uvedené v odvolaní.“. Najvyšší súd poukázal na fakt, že platobná agentúra „po krížových kontrolách zistila nezrovnalosti vo výmere deklarovanej v žiadosti žalobcu, Keďže na jej oznámenie ohľadne nezrovnalosti reagoval žalobca potvrdením výmery, uskutočnilo sa konanie na mieste, kde bolo zistené, že sporné diely... okrem žalobcu deklarovala aj spoločnosť B. ..., však ani jedna zo spoločností dokladmi nepreukázala ich užívanie. Pretože kontrolná skupina nemohla určiť užívateľa, vychádzala z ustanovenia článku 138 nariadenia Komisie (ES) 1973/2004...“. Najvyšší súd v zhode s krajským súdom „mal z predloženého spisového materiálu za preukázané, že skutkový stav bol správnymi

orgánmi náležite zistený a správne právne posúdený. Keďže žalobca v odvolaní neuviedol také skutočnosti, ktoré by spochybňovali vecnú správnosť výroku rozsudku súdu prvého stupňa, ani také právne relevantné námietky, s ktorými by sa krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nebol dostatočne vysporiadal, Najvyšší súd... rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. a § 250ja ods. 3 veta druhá O. s. p. ako vecne správny potvrdil.“.

Námietku nesprávneho obsadenia senátu krajského súdu najvyšší súd vyhodnotil ako „nedôvodnú, pretože zo spisu krajského súdu vyplýva, že senát pojednával a rozhodoval v zložení z predsedníčky senátu JUDr. V. Š. a členiek senátu JUDr. D. F. a JUDr. V. S. V zápisnici o pojednávaní zo dňa 08.12.2009, kde je na druhej strane uvedené predsedníčka senátu JUDr. D. F., ide o zrejmú nesprávnosť podľa § 40 ods. 3 O. s. p., pretože JUDr. D. F. nebola predsedníčkou senátu podľa Rozvrhu práce Krajského súdu v Bratislave na rok 2009 Spr. 3620/2008, avšak mohla byť a bola sudcom spravodajcom.“.

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľ opätovne namieta nesprávne obsadenie senátu krajského súdu, ktorý rozhodoval v jeho veci a v tom vidí porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny.

Sťažovateľ poukázal na dôvody svojho odvolania proti prvostupňovému rozhodnutiu platobnej agentúry a uviedol, že „dôvod naddeklarácie bol zdôvodnený až druhostupňovým správnym orgánom..., ktorého preskúmania zákonnosti sa sťažovateľ domáhal svojou žalobou. V žalobe uvedenými dôvodmi a dôkazmi sa prvostupňový súd nevysporiadal rovnako ako ani odvolací súd, ktorý rozhodol verejným vyhlásením rozsudku bez nariadenia pojednávania. Odvolací súd tak konal v rozpore s ustanovením § 214 ods. 1 písm. a) OSP, podľa ktorého mal obligatórne nariadiť pojednávanie, pretože to vyžadovala potreba zopakovania a doplnenia dokazovania navrhovaného sťažovateľom už v prvostupňovom konaní. Odvolací súd svojim faktickým postupom porušil ústavné právo na spravodlivý proces zahŕňajúce právo na zopakovanie, doplnenie a vykonanie dokazovania.“.

Ďalej sťažovateľ dôvodí, že najvyšší súd si osvojil názor krajského súdu, „že kontrolná skupina nemohla jednoznačne určiť užívateľa sporných dielov. Kontrolná

skupina to nemohla určiť preto, že ju to ani nezaujímalo. Vôbec sa nezaoberala tým, kto sporné diely skutočne obhospodáril tak, ako to vyplýva z bodu 67 Nariadenia komisie (ES) č. 796/2004...“. Sťažovateľ tiež namieta, že nedostal správu z vykonanej kontroly na mieste. Podľa jeho názoru „ak by kontrolná skupina konajúca podľa Správneho poriadku postupovala podľa jeho § 3, dospela by k nespochybniteľnému skutkovému stavu svedčiacemu o tom, kto skutočne sporné diely obrobil“.

Sťažovateľ kritizuje i vyjadrenie ministerstva pôdohospodárstva k jeho odvolaniu proti rozsudku krajského súdu, kde sa uvádza, že hodnovernosť sťažovateľom predložených výkazov prác „je otázná“. Pri takomto hodnotení bolo podľa sťažovateľa „zákonnou povinnosť konajúcich orgánov zistiť, kto skutočne inkriminovanú pôdu obhospodáril. A preto sa nemožno stotožniť ani s odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu na strane 4, 1. odsek, posledná veta: Obidve sporiace sa strany sporné diely obrobili, ale jednoznačne nepreukázali ich užívanie. Na základe čoho dospel odvolací súd k takémuto záveru?“.

Správne orgány konajúce v jeho veci podľa sťažovateľa nepostupovali v súlade s relevantnými ustanoveniami Správneho poriadku, pretože „neboli skúmané ani výkazy prác pracovníkov sťažovateľa a ani neboli títo pracovníci vypočutí, ako to sťažovateľ navrhoval a nikto neskúmal, kto predmetnú poľnohospodársku pôdu skutočne obrobil“. Napokon sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že „v identickej právnej veci sa preskúmania rozhodnutia správnych orgánov domáhal... aj v iných konaniach vedených na KS v Bratislave, ktorý vo všetkých prípadoch vyhovel žalobám sťažovateľa a v jednom prípade bolo jeho rozhodnutie potvrdené aj NS SR“.

Sťažovateľ navrhuje, aby po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol ústavný súd nálezom takto:

„1. Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie a právo na zákonného sudcu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1, 2 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 38 ods. 1, 2 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Sžo 83/2010 zo dňa 15.03.2011 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 86/2008-37 zo dňa 08.12.2009 porušené bolo.

2. *Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Sžo 83/2010 zo dňa 15.03.2011 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 86/2008-37 zo dňa 08.12.2009 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu na ďalšie konanie.*

3. *Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave je povinný do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zaplatiť finančné zadostučinenie sťažovateľovi vo výške 10 000 eur (slovom: desaťtisíc eur) na účet právneho zástupcu sťažovateľa.*

4. *Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 261,82 eur do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“*

V alternatívnom petite sťažovateľ navrhuje rozhodnutie týmto nálezom:

„1. *Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie a právo na zákonného sudcu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1, 2 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 38 ods. 1, 2 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Sžo 83/2010 zo dňa 15.03.2011 porušené bolo.*

2. *Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Sžo 83/2010 zo dňa 15.03.2011 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky v Bratislave na ďalšie konanie.*

3. *Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave je povinný do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zaplatiť finančné zadostučinenie sťažovateľovi vo výške 10 000 eur (slovom: desaťtisíc eur) na účet právneho zástupcu sťažovateľa.*

4. *Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 261,82 eur do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi...

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 38 ods. 1 listiny nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi...

Podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť iba v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy

alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K časti prvej alternatívy sťažnostného petitu napádajúcej rozsudok krajského súdu č. k. 3 S 86/2008-37 z 8. decembra 2009 ústavný súd poukazuje na citovaný čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorý podmieňuje právomoc ústavného súdu na konanie o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb zistením, že ochranu tam uvedeným právam a slobodám neposkytuje iný súd. V opačnom prípade ústavný súd nemá dostatok právomoci na poskytnutie takejto ochrany a predbežne prerokúvanú sťažnosť musí odmietnuť (ide o tzv. princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu). Vzhľadom na to, že napadnutý rozsudok krajského súdu bol rozhodnutím súdu prvého stupňa, mal sťažovateľ možnosť podať proti nemu riadny opravný prostriedok – odvolanie, na základe ktorého ochranu základným právam, ktorých porušenie v prvostupňovom konaní sťažovateľ tvrdil, bol oprávnený poskytnúť najvyšší súd ako súd odvolací. To vylučuje právomoc ústavného súdu konať o predloženej sťažnosti v uvedenej časti, preto v tomto rozsahu ústavný súd sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. Namietané porušenie základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi, ktoré najvyšší súd odvolacím rozsudkom neodstránil, vidí sťažovateľ v nesprávnom obsadení senátu krajského súdu, pretože na titulnej strane zápisnice o pojednávaní nariadenom na 8. december 2009 je ako predsedníčka senátu krajského súdu uvedená JUDr. V. Š., kým na druhej strane zápisnice je uvedená „*predsedníčka senátu JUDr. D. F. oboznamuje s obsahom žaloby...*“. Najvyšší súd tento nesúlad po konfrontácii s príslušným rozvrhom práce vysvetlil ako zrejmu nesprávnosť.

Zo stabilnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že za zákonného sudcu treba považovať sudcu, ktorý spĺňa zákonom určené predpoklady na výkon sudcovskej funkcie, bol natrvalo alebo dočasne pridelený na výkon funkcie na určitý súd, jeho funkcia nezanikla a bol určený na prerokovanie konkrétnej veci v súlade s rozvrhom práce súdu (III. ÚS 116/06). Inak vyjadrené, zákonným sudcom je sudca (samosudca alebo člen senátu) miestne, vecne a funkčne príslušného súdu, ktorý má vo veci konať podľa rozvrhu práce

prijatého v súlade so zákonom (pozri napr. I. ÚS 8/94, II. ÚS 15/96, II. ÚS 43/97, II. ÚS 47/99, III. ÚS 31/01).

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúcej sa práv zaručených čl. 6 ods. 1 dohovoru vyplýva, že zákonnosť súdu musí byť okrem iného založená na jeho zložení. Súd zriadený zákonom musí byť teda obsadený zákonným spôsobom (napr. rozsudok ESLP vo veci *Buscarini v. San Marino* zo 4. mája 2000).

Ústavný súd rovnako ako najvyšší súd považuje predmetnú sťažnostnú námietku za nedôvodnú. Najvyšší súd dostatočne objasnil dôvod formálnej vnútornej rozpornosti dotknutej zápisnice. Navyše, z vyžiadaného spisu krajského súdu ústavný súd zistil, že JUDr. D. F. skutočne v sťažovateľovej veci bola sudcom spravodajcom, a preto zjavne došlo k omylu na druhej strane zápisnice, kde je JUDr. F. označená ako predsedníčka senátu, hoci úkony na pojednávaní, ktoré sú jej následné v zápisnici pripísané (oboznámenie s obsahom žaloby, s vyjadrením žalovaného, ako aj s pripojeným administratívnym spisom), celkom jednoznačne patria spravodajcovi v prerokovávanej veci.

Z dôvodov sťažnosti ani z obsahu spisu krajského súdu tak nevyplývajú žiadne okolnosti, ktoré by na podklade citovaných judikovaných postojov ústavného súdu i ESLP signalizovali možnosť porušenia základného práva sťažovateľa zaručeného čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. V tejto časti je preto sťažnosť zjavne neopodstatnená.

3. K namietanému porušeniu základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu z 15. marca 2011 v konaní sp. zn. 3 Sžo 83/2010 ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavne neopodstatnený návrh podľa konštantnej judikatúry ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd

zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Sťažovateľ proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu na báze konkrétnejších výhrad v podstate namieta potvrdenie prvostupňového rozsudku krajského súdu, ktorý neakceptoval sťažovateľovu kritiku nedostatočného zistenia skutkového stavu veci v relevantnom správnom konaní, s následným nesprávnym právnym posúdením veci žalovaným správnym orgánom – ministerstvom pôdohospodárstva. Okrem toho, podľa názoru sťažovateľa bol najvyšší súd povinný na prerokovanie odvolania proti rozsudku krajského súdu povinný nariadiť pojednávanie.

3.1 Ústavný súd v prvom rade považuje za potrebné uviesť, že najvyšší súd napadnutým rozsudkom rozhodoval ako súd odvolací v konaní podľa druhej hlavy piatej časti OSP, teda v konaní o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov. Jednou zo základných črt správneho súdnictva v podobe tohto konania je zásada preskúmania rozhodnutia a postupu správneho orgánu iba v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe (pozri napr. § 250j ods. 1 a 2 OSP). To znamená, že aj keby rozhodnutie alebo postup správneho orgánu vykazovali vady významné z pohľadu ich zákonnostnej kvality, nemôže ich všeobecný (správny) súd zohľadniť, ak ich žalobca v žalobe nenamieta. Preto dôležitou obsahovou súčasťou žaloby je podľa § 249 ods. 2 OSP okrem iného aj rozsah, v akom sa rozhodnutie a postup napáda, ako aj uvedenie dôvodov, v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu. Tomu zodpovedá aj stabilná judikatúra v správnom súdnictve, podľa ktorej súd nevyhľadáva za účastníka konkrétne dôvody nezákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, ktoré podľa § 249 ods. 2 OSP majú tvoriť obsah žaloby a určovať rozsah preskúmania zákonnosti rozhodnutia súdom... (rozsudok najvyššieho súdu z 29. februára 2000 vo veci sp. zn. 4 SŽ 114/99).

Z vyžiadaného súdneho spisu krajského súdu ústavný súd zistil, že žalobca vo svojej žalobe (č. 1. 1 – 3) vymedzil tieto žalobné dôvody:

- správne orgány v jeho veci nerozhodli o celom obsahu jeho jednotnej žiadosti zo 14. mája 2007 (chýbalo rozhodnutie o žiadosti o vyrovnávací príspevok za znevýhodnené oblasti na rok 2007),

- platobná agentúra sama potvrdila celkovú výmeru dielov užívaných sťažovateľom, a to v prílohe žiadosti označenej ako „*Zoznam poľnohospodárskych pozemkov*“,

- v špecifikácii nezrovnalostí z 2. augusta 2007 platobná agentúra „*neuviedla dôvod, na základe ktorého žalobca nemá nárok na požadované dotácie, takže žalobca nevedel a nemohol vedieť, že o dotáciu na ‚tie isté diely‘ sa uchádza iný subjekt, keďže tieto diely preukázateľne obhospodáril...*“,

- sťažovateľ nedostal správu z kontroly na mieste tak, ako to požaduje čl. 28 bod 2 nariadenia Komisie č. 796/2004,

- sťažovateľ naznačil nesprávne právne posúdenie veci pri identifikácii obsahu pojmu „obhospodarovaná poľnohospodárska pôda“ podľa § 2 nariadenia č. 81/2007 Z. z..

Ústavný súd vzhľadom na už popísanú zásadu súdneho prieskumu výlučne v medziach žaloby v konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nemôže od všeobecných (správnych) súdov v takomto konaní očakávať oficiálne vyhľadávanie ďalších možných nedostatkov a vád v namietanom správnom konaní. Ústavný súd preto ani nemôže priznať dôvodnosť tým námietkam predneseným sťažovateľom v jeho sťažnosti, ktoré vybočujú z medzí jeho žaloby podanej podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. V opačnom prípade by ústavný súd celkom poprel zákonné limity prieskumu v správnom súdnictve, ktoré všeobecné (správne) súdy musia rešpektovať.

Ústavný súd konštatuje, že dôvody, ktorými sťažovateľ odôvodnil porušenie svojich označených práv rozsudkom najvyššieho súdu, sa čiastočne prelínajú so žalobnými dôvodmi doručenými krajskému súdu 5. mája 2008. Podstatný stupeň totožnosti ústavný súd zistil pri žalobnej (i sťažnostnej) námietke týkajúcej sa posúdenia obsahu pojmu „obhospodarovaná poľnohospodárska pôda“ podľa § 2 ods. 1 a 2 nariadenia č. 81/2007 Z. z., ako aj v otázke namietania nedoručenia správy z kontroly na mieste. Ostatnými žalobnými dôvodmi sa ústavný súd nemá dôvod zaoberať, ak ich sťažovateľ nijako

v sťažnosti nenamietal. Inak by ústavný súd rozhodoval o sťažovateľovej žalobe, a nie o jeho sťažnosti.

Podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu sa v sťažovateľovej veci konajúce správne orgány museli vysporiadať s dôkazným úskalím, ktoré bolo vyvolané skutočnosťou, že rovnaké sporné diely deklarovali ako obhospodarované dvaja odlišní žiadatelia. Preto platobná agentúra realizovala kontrolu na mieste (13. novembra 2007), ktorá nevedla k odstráneniu pochybností, pretože *„ani jedna spoločnosť dokladmi nepreukázala ich užívanie“*. Navyše sťažovateľ vo svojom stanovisku z 15. novembra 2007 k rozdielom vo výmerách uviedol, že potom, ako Slovenský pozemkový fond uzavrel nájomnú zmluvu týkajúcu sa sporných dielov s iným subjektom, *„vec je v súdnom konaní“* (konanie o určenie platnosti nájomnej zmluvy vedené na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 17 C 61/2007).

V tejto súvislosti hodno poukázať na fakt, že sťažovateľ ani tvrdením, ani dôkaznými návrhmi nevyvrátil konštatovanie ministerstva pôdohospodárstva uvedené v odôvodnení jeho odvolacieho rozhodnutia z 21. februára 2008, podľa ktorého sa sťažovateľ v stanovisku k rozdielom vo výmerách obhospodarovaných plôch po uskutočnení kontroly na mieste *«vyjadril, že síce platnú nájomnú zmluvu na sporné diely nemá, ale aj napriek tomu ich v roku 2007 užíval („ošetroval“)*. V závere tohto stanoviska sám účastník konania navrhuje, *aby do vyriešenia sporu o užívaní predmetných pozemkov nebola ani jednej strane na sporné diely poskytnutá podpora.»*

Z rekapitulovaných nesporných a z obsahu vyžiadaného spisu krajského súdu aj preukázaných faktov je teda zrejmé, že tak správne orgány, ako aj všeobecné (správne) súdy konajúce v sťažovateľovej veci považovali za relevantnú skutkovú náplň pojmu „obhospodarovaná poľnohospodárska pôda“ aj preukázanie právneho vzťahu k pozemkom tvoriacim sporné diely.

Podľa vlastnej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať

a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Podľa názoru ústavného súdu interpretačné ponímanie pojmu „obhospodarovaná poľnohospodárska pôda“, ktoré preferoval vo svojom rozsudku krajský súd i najvyšší súd, predstavuje práve také právne posúdenie veci, do ktorého ústavný súd z titulu svojej oddelenosti od systému všeobecného súdnictva nemôže zasahovať. Tento výklad totiž bez akýchkoľvek pochybností nie je arbitrárny, keďže nepopiera účel a význam relevantných právnych noriem upravujúcich poskytovanie jednotlivých druhov podpory na obhospodarovanie poľnohospodárskej pôdy. Iba na podporu svojho formulovaného záveru ústavný súd uvádza, že výlučné zohľadnenie faktického stavu (užívanie alebo „ošetrovanie“ pôdy), ktorého sa zjavne sťažovateľ domáha, bez akéhokoľvek zreteľa na právny stav by mohlo viesť k absurdným výsledkom, keď aj neoprávnený užívateľ sporných dielov (ústavný súd tu, pravdaže, nemá na mysli sťažovateľa) by mal nárok na predmetnú podporu. Takýto výsledok iste nie je zmyslom a účelom nielen právnych predpisov slovenského právneho poriadku, ale ani predpisov Európskej únie, preto ak správne orgány vyžadovali od sťažovateľa preukázanie právneho vzťahu, ktorý by bol spôsobilý dokázať oprávnenosť užívania sporných dielov, a súdy konajúce o žalobe sťažovateľa tento prístup akceptovali a potvrdili, nemožno ich postupu z ústavno-právneho hľadiska nič vytknúť. V tomto svetle potom aj pracovné výkazy ako predložené dôkazné prostriedky nemohli pre sťažovateľa privodiť priaznivejší výsledok, keďže sú spôsobilé priamo preukázať iba faktum, nie právny vzťah sťažovateľa k sporným dielom.

Pokiaľ ide o nedoručenie správy z kontroly na mieste, sťažovateľ nespochybnil tvrdenie ministerstva pôdohospodárstva uvedené v odôvodnení jeho žalobou napadnutého rozhodnutia, v ktorom sa uvádza, že *„účastník konania nevyužil možnosť uvedenú (predtlačení) v samotnej správe z KNM v časti E, kde sa pod poznámkami osoby poskytujúcej informácie za žiadateľa nachádza informácia, či žiadateľ chce, aby mu bola dodatočne zaslaná kópia správy z KNM“*. Takisto treba zdôrazniť, že konateľ sťažovateľa bol pri kontrole na mieste prítomný a správu z tejto kontroly podpísal. V nadväznosti na to sa ako logický javí postoj ministerstva pôdohospodárstva, že *„ak podľa tvrdenia účastníka konania správa z KNM nebola úplne vypísaná, nemal ju ako štatutárny orgán zastupujúci právnickú osobu podpisovať...“*. Navyše, nedoručenie správy z kontroly na mieste v situácii, keď sa sťažovateľ mal možnosť oboznámiť s jej obsahom, čo potvrdil jej podpisom, treba považovať za vadu, ktorá nemá vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP), pretože takto sťažovateľ nebol ukrátený na svojom práve vyjadriť sa k nej.

3.2 Sťažovateľ v odôvodnení svojej sťažnosti ďalej namietal, že krajský súd sa dôkazmi uvedenými v žalobe nezaoberal, pričom najvyšší súd tento postoj potvrdil.

Ústavný súd tu poukazuje na § 250i ods. 1 OSP, podľa ktorého pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Citované ustanovenie neumožňuje všeobecnému (správnemu) súdu vykonávať dokazovanie patriace správneho orgánu, pretože by tak došlo k zásahu súdnej moci do sféry výkonnej moci. Súd tak môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia, nie na rozhodnutie o veci tvoriacej predmet správneho konania. Výnimku predstavuje množina prípadov uvedených v § 250i ods. 2 OSP, do ktorej však sťažovateľova vec nepatrí.

3.3 Sťažovateľ namietal aj skutočnosť, že najvyšší súd ako súd odvolací nenariadil na prejednanie odvolania sťažovateľa pojednávanie. Najvyšší súd tak podľa sťažovateľa *„konal v rozpore s ustanovením § 214 ods. 1 písm. a) OSP, podľa ktorého mal obligatórne nariadiť pojednávanie, pretože to vyžadovala potreba zopakovania a doplnenia dokazovania navrhovaného sťažovateľom už v prvostupňovom konaní“*.

Podľa § 250ja ods. 2 OSP odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné alebo ak vykonáva dokazovanie. Ustanovenia § 214 ods. 1, 4 a 5 sa v konaní podľa tejto časti nepoužijú.

Z citovaného ustanovenia je zreteľné, že sťažovateľov poukaz na § 214 ods. 1 písm. a) OSP argumentačne neobstojí, a to nielen formálno-právne. Z materiálneho hľadiska správne súdnictvo nie je vybudované na riešení skutkového sporu medzi žalobcom a žalovaným správnym orgánom. Sporové prvky možno identifikovať v právnom posúdení veci, na riešenie právneho sporu však pojednávanie nie je potrebné. Správne súdnictvo má charakter prieskumu, a to z hľadiska kritéria zákonnosti. Preto význam pojednávania ako úkonu súdu, na ktorom sa v plnej miere uplatňuje kontradiktórnosť pri objasňovaní skutkového pozadia prejednávanej kauzy, je v správnom súdnictve neporovnateľne menší ako v „klasickom“ civilnom sporovom konaní. Je potom logické, ak sa v druhej inštancii súdneho prieskumu pojednávanie v duchu právnej úpravy obsiahnutej v Občianskom súdnom poriadku nariaďuje len výnimočne a prevažne na základe úvahy samotného odvolacieho súdu.

V sťažovateľovom prípade bolo pojednávanie nariadené a za účasti sťažovateľa aj prebehlo v prvostupňovej fáze súdneho prieskumu, pretože sťažovateľ na ňom trval. Za týchto okolností v spojení s dôkaznou situáciou, ktorá viedla správne orgány k rozhodnutiu o žiadosti sťažovateľa, nemožno uvažovať o relevantnom príčinnom vzťahu medzi základnými právami sťažovateľa zaručenými čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru a nenariadením pojednávania najvyšším súdom ako súdom odvolacím v konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

3.4 Napokon ústavný súd považoval za potrebné vysporiadať sa s poukazom sťažovateľa na iné rozhodnutia krajského súdu v obdobných veciach, v ktorých na rozdiel od tu prerokovávanej veci krajský súd rozhodol o žalobách sťažovateľa opačne.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu nie je jeho úlohou zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov, a suplovať tak poslanie, ktoré podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b) zákona o súdoch] patrí najvyššiemu súdu (m. m. I. ÚS 17/01, I. ÚS 199/07, I. ÚS 18/08, II. ÚS 273/08, IV. ÚS 331/09). Na druhej strane však diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05).

Z rozhodnutí krajského súdu, ktoré sťažovateľ priložil k svojej sťažnosti, však vyplýva, že dôvody týchto rozhodnutí, ktorými bolo vyhovené žalobám sťažovateľa podaným proti odvolacím rozhodnutiam ministerstva pôdohospodárstva v právne totožných veciach, spočívali v nevykonaní ohliadky na mieste a v nedôslednom vykonaní krížovej kontroly (rozsudok krajského súdu č. k. 1 S 147/2007-79 z 21. októbra 2010), v neúplnosti predloženého administratívneho spisu (rozsudok krajského súdu č. k. 4 S 157/2009-64 z 11. februára 2011) a v nemožnosti sťažovateľa oboznámiť sa so správou o kontrole na mieste v spojení s nedostatočným odôvodnením rozhodnutia žalovaného správneho orgánu (rozsudok krajského súdu č. k. 4 S 190/2009-45 z 11. februára 2011). Išlo teda o vady, ktoré ústavný súd z obsahu sťažnosti ani z jej príloh a ani z vyžiadaného súdneho spisu krajského súdu v tu prerokovávanej kauze sťažovateľa nezistil.

Rozdielnosť v rozhodovaní krajského súdu v právne podobných veciach sťažovateľa preto podľa názoru ústavného súdu nespĺňa podmienky ústavného významu, ktorý by mohol po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie viesť k záveru o porušení označených základných práv sťažovateľa. Aj v tejto časti je tak argumentácia sťažovateľa nedôvodná.

4. Keďže žiadnu z námietok sťažovateľa nevyhodnotil ústavný súd ako spôsobilú viesť pri meritórnom prerokovaní sťažnosti k záveru o porušení jeho ústavou a medzinárodnými zmluvami garantovaných práv, odmietol sťažnosť ako celok a nezaoberal sa ďalšími návrhmi formulovanými v petite sťažnosti (zrušenie napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov, finančné zadosťučinenie, náhrada trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júna 2012